

[Erling Dinesen.]

get, der hedder solidaritet inden for fagbevægelsen. Der er meget svage områder inden for fagbevægelsen, som i høj grad har en interesse i at blive kædet sammen med stærkere grupper. Derfor er der altså heller ikke sort eller hvidt på dette felt, og det er ikke så enkelt, som man fra kommunistisk side her forsøger at fremstille tingene.

Hemmelighedskræmmeriet skal jeg ikke gå dybere ind på. Enhver, som deltager i forhandlinger, også her i det høje ting, ved, at man kan føre fortrolige forhandlinger og må føre fortrolige forhandlinger, uden at der er tv-fokus og pressefokus på, og har man ikke mulighed for at føre sådanne forhandlinger i fortrolighed, så har man dermed forskertset mulighederne for at komme frem til et resultat.

Så siger hr. Freddy Madsen: ja men vi har jo regler for behandling af faglig strid. Det er da rigtigt, men jeg troede ærlig talt, at hr. Freddy Madsen kendte forskel på retstvister og interesselov. De regler, vi har for behandling af faglig strid, drejer sig om fortolkning af de overenskomster, der er indgået, og det er noget ganske andet end det, det drejer sig om her, så dette eksempel duer altså heller ikke.

Når så det drejer sig om logik — eller konsekvens, om man vil — virker det jo besynderligt, både når kommunisterne siger og når hr. Freddy Madsen siger, at vi kan i øvrigt støtte SF's ændringsforslag til en lov, som de vil have ophævet. Det samme siger hr. Flygaard: vi kan støtte begge forslag. De kan altså både støtte forslaget om, at forligsmandsloven ophæves, og de kan også støtte alle ændringsforslagene til den i øjeblikket gældende forligsmandslov. Det er dog en ejendommelig form for argumentation, man møder i en sag af denne karakter.

Må jeg så bare lige sige til slut, at de spørgsmål, som man har nævnt, som også er omfattet af de ting, som SF har peget på, efter ønske fra arbejdsmarkedets parter er indeholdt i det kommissorium, som man i

øjeblikket beskæftiger sig med i dette udvalg, både sammenkædningsregler, adgang til udsættelse og så det meget vigtige spørgsmål om materiale vedrørende indkomstudviklingen og samfundsøkonomien, om den skønnes at være tilstrækkelig, altså det, man har nu til at give det fornødne grundlag for overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked. Der er ingen grund til at lægge skjul på og heller ikke til at gemme det her, at der er meget stærke interesse modsætninger, netop hvad dette spørgsmål angår. Derfor synes jeg, man burde give organisationerne muligheder for at finde frem til en løsning af disse problemer.

Adam Møller (KF):

Jeg skal kun gøre to bemærkninger til det ærede medlem hr. Freddy Madsen. Jeg sagde ikke, at folketinget ikke kunne vedtage noget, uden at det var godkendt af arbejdsmarkedets parter. Folketinget kan meget vel tage en selvstændig stilling både i forhold til disse organisationer og i forhold til andre organisationer. Men det, jeg sagde, var, at jeg synes, det var urimeligt, når arbejdsmarkedets parter sidder sammen med andre i et udvalg, der, som det gentagne gange er fremhævet her, beskæftiger sig netop med de spørgsmål, som berøres i de to lovforslag, vi her har på folketingets bord, at man så ikke afventede, hvilke råd disse arbejdsmarkedets parter ville give folketinget, før folketinget vedtog en lovgivning om disse spørgsmål. Det er det, jeg har ønsket.

Den anden bemærkning er med hensyn til 35 pct. reglen. Det er jo ikke helt ekstraordinært, at vi i lovgivning indsætter sådanne bestemmelser om, at der for at træffe en beslutning skal være en vis procentdel af de stemmende, der deltager i denne afstemning. Vi har jo både folkeafstemningsregler, vi har lovene om selskabsret, hvor det er fastsat, at der skal være et bestemt procenttal, der skal være med i en afstemning, for at denne afstemning kan have en bestemt